

RESSÒ DE LA PARAULA

Vetlleu: atenció a les crisis

Una mirada en profunditat a la manera de viure que avui s'imposa subtilment descobreix que existim com «instal·lats en el falsejament». Això és compatible amb l'exigència de sinceritat i transparència que tots defensem. Perquè per desgràcia aquell «viure instal·lats en el falsejament» és inconscient; actua com un miratge o com una droga que fa experimentar mons plaents, però falsos. Per això diem que estem adormits i practiquem sistemàticament la banalització dels problemes reals.

No és una novetat. Des de l'origen de la humanitat ha actuat el pare de la mentida, amb gran eficàcia, degradant la persona humana, esclavitzant-la. La gravetat de la idolatria, que era el gran pecat denunciat pels profetes, consisteix essencialment a ser la gran mentida. I la greu diatriba que dirigeix Jesús contra el fariseisme ve a ser una invectiva contra el falsejament interessat.

Caminar amb els ulls oberts, vetllant, exigeix estar atents a moltes coses que ens sedueixen i ador-

men, com els diners o la realitat virtual. Jesús, en predicar sobre la fi del món ens adverteix com a gran pedagog: obre els ulls, discerneix les crisis.

En la pedagogia de Déu les crisis que sofrim poden ser veritables moments de gràcia.

Per contra, passem d'unes crisis a les altres, personals, familiars, professionals, polítiques, socials, i no sembla que ens serveixin per a créixer. Hi caiem una vegada i una altra.

Fa bastants anys, posat a aprofundir en el tema de l'«acompanyament personal», que avui per sort s'ha recuperat, vam descobrir una recomanació absolutament valuosa. La pregunta més oportu-

na que ha de fer el bon acompanyant és: «aquesta crisi que em contes, al marge de les seves possibles «solucions», en què t'ha afectat?, què ha revelat de tu mateix, de l'altre, dels altres, del món?...». Les crisis ens descobreixen

la realitat, són ocasió de la veritat!

Un biblista que organitzava peregrinacions a Terra Santa repetia, i portava a la pràctica, que el desert s'ha d'experimentar per entendre què significa l'aigua en la Bíblia. Podem afegir que «també per a descobrir la veritat de la vida, com a autèntica set de plenitud». Sens dubte la maduresa d'una vocació, d'un matrimoni per exemple, es

mesura per les crisis compartides i superades mitjançant la renovació de l'amor. El mateix hem de dir en referència a la maduresa de la fe: ha de passar els seus deserts.

Això és una norma de vida, aplicable a tots els camps en els quals desenvolupem la nostra existència. Així, travessem crisis polítiques i econòmiques i apliquem remeis que en realitat tornen a posar-nos en els mateixos perills, no avancem perquè no canviem les mentalitats, el més profund dels criteris de vida, origen de les nostres decisions polítiques i econòmiques.

Jesús ens ensenya que la fi del món és la crisi de tot, fins del cosmos. Les crisis històriques, com els conflictes humans, la malaltia, la pobresa, la violència i tota mena d'injustícia, ens hauran despul·lat de tot. Estarem nus i sols davant del Fill de l'Home. Llavors, diu Jesús: «redreceu-vos i alceu el cap, que el vostre alliberament s'acosta» (Lc 21,28).

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Diàleg i reconciliació

El text central de l'Exhortació del papa Francesc *Amoris Laetitia* sobre el matrimoni i la família, el capítol quart, és un comentari extens del text conegut de sant Pau que parla de l'amor (*Primera Carta als de Corint, 13,1-13*) aplicat a la vida familiar. Quan acaba el comentari no deixa el tema de l'amor sinó que hi afegeix alguns accents propis. Un dels més interessants és el diàleg, al qual dedica sis números excel·lents. Comença així: «El diàleg és una forma privilegiada i indispensable de viure, expressar i madurar l'amor en la vida matrimonial i familiar» (núms. 136-141). Sant Pau no parla del diàleg i sembla que al Papa vulgui completar el text paulí. De fet, amb el temps hem hagut d'aprendre moltes coses so-

bre la riquesa de l'amor cristià. Una cosa que hem après és que l'amor als altres, persones, grups i pobles, no consisteix només en ajudar els necessitats, sinó que ha de portar a un clima de diàleg responsable i respectuós. La nostra cultura està cridada a aprofundir el sentit i els camins del diàleg, de la mateixa manera que altres cultures han aprofundit el sentit de l'obediència o de la pregària.

Hi ha un aspecte del diàleg que cal posar de relleu. Les relacions entre persones, grups o pobles, no són neutres ni acaben de començar; estan molt marcades per la història, i aquesta història pot ser molt conflictiva. Constatem sovint les reticències, les queixes, les acusacions d'uns pobles contra els altres, arre-

lades en la història, més o menys llunyana. Només cal evocar els conflictes entre Europa i Amèrica, o entre Europa i Àfrica. Això porta a un accent important; avui, el diàleg vol dir sempre, d'una manera o altra, reconciliació. No podem caure en el perill d'estar sempre acusant els altres. Aprendre a dialogar comporta tenir el cor obert a la reconciliació. Estar disposat a dialogar no és gratuït; vol dir estar disposat a fer un camí de reconciliació amb persones o pobles amb els qui tenim històries conflictives. És una ascètica gens fàcil. L'Evangelí és una escola de reconciliació.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

Velad: atención a las crisis

Una mirada en profundidad a la forma de vivir que hoy se impone sutilmente descubre que existimos como «instalados en el falseamiento». Esto es compatible con la exigencia de sinceridad y transparencia que todos defendemos. Porque desgraciadamente aquel vivir instalados en el falseamiento es inconsciente; actúa como un espejismo o como una droga que hace experimentar mundos placenteros, pero falsos. Por eso decimos que estamos dormidos y practicamos sistemáticamente la banalización de los problemas reales.

No es una novedad. Desde el origen de la humanidad ha actuado el padre de la mentira, con gran eficacia, degradando la persona humana, esclavizándola. La gravedad de la idolatría, que era el gran pecado denunciado por los profetas, consiste esencialmente en ser la gran mentira. Y la grave diatriba que dirige Jesús contra el fariseísmo viene a ser una invectiva contra el falseamiento interesado.

Caminar con los ojos abiertos, en vigilia, exige estar atentos a muchas cosas que nos seducen y adormecen, como el dinero o la realidad virtual. Jesús, al predicar sobre el fin del mundo nos advierte como gran pedagogo: abre los ojos, discierne las crisis.

En la pedagogía de Dios las crisis que sufrimos pueden ser verdaderos momentos de gracia. Por el contrario, pasamos de una a otra crisis, personales, familiares, profesionales, políticas, sociales, y no parece que nos sirvan para crecer. Caemos en ellas una y otra vez.

Hace bastantes años, puesto a profundizar en el tema del «acompañamiento personal», que hoy por suerte se ha recuperado, descubrimos una recomendación absolutamente valiosa. La pregunta más oportuna que ha de hacer el buen acompañante es: «esta crisis que me cuentas, al margen de sus posibles “soluciones”, ¿en qué te ha afectado?, ¿qué ha revelado de ti mismo, del otro, de los otros, del mundo?...». ¡Las crisis nos descubren realidad, son ocasión de la verdad!

Un biblista que organizaba peregrinaciones a Tierra Santa repetía, y llevaba a la práctica, que el desierto se ha de experimentar para entender qué significa el agua en la Biblia. Podemos añadir que «también para descubrir la verdad de la vida, como auténtica sed de plenitud». Sin duda la madurez de una vocación, de un matrimonio, por ejemplo, se mide por las crisis compartidas y superadas mediante la renovación del amor. Lo mismo hemos de decir en referencia a la madurez de la fe: ha de pasar sus desiertos.

Esto es una norma de vida, aplicable a todos los campos en los que desenvolvemos nuestra existencia. Así, atravesamos crisis políticas y económicas y aplicamos remedios que en realidad vuelven a ponernos en los mismos peligros, no avanzamos porque no cambiamos las mentalidades, lo profundo de los criterios de vida, origen de nuestras decisiones políticas y económicas.

Jesús nos enseña que el fin del mundo es la crisis de todo, hasta del cosmos. Las crisis históricas, como los conflictos humanos, la enfermedad, la pobreza, la violencia y toda clase de injusticia, nos habrán despojado de todo. Estaremos desnudos y solos ante el Hijo del Hombre. Entonces, dice Jesús: «tened ánimo, levantad la cabeza, se acerca vuestra libertad» (Lc 21,28).

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

10 anys de comentaris bíblics interconfessionals

Ja fa 10 anys que va néixer un blog amb una doble intenció: acostar la Bíblia als cristians, a través de comentaris que ajudin a entendre amb major profunditat els seus textos, i fer una experiència de diàleg ecumènic, tenint present que els comentaristes són de diferents confessions cristianes. El projecte inicial s'ha consolidat amb èxit i, des del Grup Estable de Diàleg i Consell Ecumènic es va crear una comissió de treball per preparar la celebració dels 10 anys d'existència del Blog de Comentaris Bíblics

Interconfessionals. L'acte, obert a tot el públic, comptarà amb la presència del bisbe Agustí i tindrà lloc el proper 30 de novembre, a les 11 h, a l'Església evangèlica de Sant Feliu de Llobregat (c/ Llorenç Martí, 9), i ha estat preparat per M.ª Pilar Lozano, directora del Secretariat d'Animació Bíblica de la Pastoral; el pastor Ismael Llaudis, de l'Església evangèlica de Sant Feliu; el pastor emèrit Miquel García; el Sr. Lluís Brull, evangèlic, i Mn. Xavier Artigas DP, coordinador del blog.

L'esperit de Lourdes arriba a la diòcesi

Les relíquies de santa Bernadette són en pelegrinatge i van ser presents a la Catedral de Sant Llorenç el passat dijous 7 de novembre. Unes 300 persones van acollir-les a la seva arribada a Sant Feliu de Llobregat en l'eucaristia celebrada a les 11 h. Als peus de la catedral, el bisbe

Agustí i els preveres concelebrants i diaques assistents van rebre les relíquies i la imatge de la Mare de Déu de Lourdes que, a continuació, van arribar en processó fins a l'altar. A l'homilia de la missa, el bisbe Agustí va desitjar que la presència entre nosaltres de les relíquies de la santa de Lourdes fos profitosa per la presència de l'amor de Déu en el món; per a l'Església, que s'emmiralla en la Mare de Déu; per al carisma que es desencadenà a Lourdes; per al món i per a la humanitat.

Al final de l'eucaristia, la presidenta de l'Hospitalitat de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa va agrair l'acollida de les relíquies a la Diòcesi de Sant Feliu i es va fer lliurament d'una placa commemorativa de l'esdeveni-

ment. A continuació, tots els presents van poder venerar les relíquies al llarg del dia, i a les 18 h va tenir lloc el res de vespres i la processó de torxes pregant el rosari. A les 20 h es va celebrar la missa de comiat a les relíquies, que van continuar el seu pelegrinatge, creuant el mar, fins a la Diòcesi de Mallorca.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

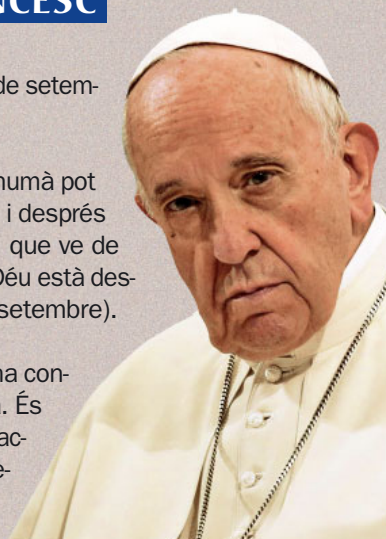
@Pontifex: «Sant Pau demana resar “per tots aquells que són al poder” (1Tim 2,2). Hem d'aprendre a fer-ho, també pels polítics que no defensen les nostres idees. El cristià ha de resar per tots els governants, perquè treballin pel bé comú» (17 de setembre).

@Pontifex: «“El Senyor va sentir una gran compassió” (Lc 7,13). El nostre Déu és un Déu de compassió, i la compassió és la debilitat de Déu, però

també la seva força» (18 de setembre).

@Pontifex: «Tot projecte humà pot primer obtenir consensos i després naufragar, en canvi tot el que ve de dalt i porta la “firma” de Déu està destinat a perdurar» (18 de setembre).

@Pontifex: «La pau és una conversió del cor i de l'ànima. És un repte que demana ser acceptat dia rere dia» (21 de setembre).

Precongrés de laics «en sortida»

Es va celebrar el dissabte 9 de novembre al col·legi La Salle Bonanova de Barcelona, en el marc de la VII Jornada Interdiocesana d'Apostolat Seglar de Catalunya. D'aquesta manera es culminava el procés de preparació, per part de les deu diòcesis catalanes, al Congrés de Laics «Pueblo de Dios en salida» que tindrà lloc a Madrid del 14 al 16 de febrer de 2020.

Aquesta trobada estava adreçada a tot el laicat, associat i no associat, als grups diocesans constituïts per treballar el qüestionari del Congrés, i a qualsevol grup existent en els àmbits de joventut, família, catequesi, professorat de religió, Càritas, germandats i confraries, moviments, associacions.

Després de la salutació i l'oració inicial, Mons. Joan Planellas, arquebisbe de Tarragona i primat, va parlar de: «El laic cristià en l'Església i en

el món». Va subratllar que el caràcter secular és propi i peculiar dels laics, d'on es dedueix el paper primordial d'aquests en l'evangelització de la societat. Va advertir el perill que correm, davant la disminució del nombre de

preveres, de reduir l'apostolat dels laics a l'àmbit dels ministeris intraclesials, i va remarcar la necessitat de recuperar una Església més corresponsable i sinodal. Finalment va dibuixar el perfil genuí del laic cristià

segons el Vaticà II i el projecte del papa Francesc: un seguidor de Crist al servei del Regne de Déu, membre actiu i responsable del Poble de Déu, enviat al món, fonamentat en la Paraula de Déu i en l'Eucaristia, vivint la radicalitat evangèlica i en actitud de formació constant.

A continuació va tenir lloc una dinàmica de treball que es va desenvolupar molt àgilment gràcies a una aplicació telemàtica amb la qual cada membre present podia enviar les seves aportacions des del seu telèfon mòbil i aquestes es recollien, es processaven i es mostraven a la pantalla en temps real. L'agilitat d'aquest mètode va donar més temps al diàleg obert entre els participants, molt ric en propostes i matisos.

L'eucaristia, presidida per Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona, va posar el punt final a una jornada que s'ha valorat molt positivament.

10 anys formant els animadors de la litúrgia

El dissabte 9 de novembre es va celebrar, a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat, la Trobada dels Animadors de la Litúrgia, organitzada per la Delegació Diocesana de Pastoral Sacramental i Litúrgia. Hi van participar prop de 100 persones, provinents de diferents parròquies dels 9 arxiprestats del bisbat, que col·laboren habitualment en els diferents serveis litúrgics en les celebracions de les nostres parròquies i comunitats. La trobada arribava enguany a la seva 10a edició, i per aquest motiu es va encarregar la ponència central al pare Bernabé Dalmau, membre de l'equip de la delegació des dels seus inicis, el qual va oferir un «Balanç d'aquests deu anys». El ponent va començar subratllant, a partir dels articles del pare Anselm Fer-

rer, del qual s'acaben de celebrar els cinquanta anys de la seva mort, la necessitat de la formació litúrgica. Tot seguit va anar recordant els temes que s'han anat tocant en les ponències de les trobades anteriors, i va acabar donant unes pistes sobre com hem d'enfocar el futur.

El bisbe Agustí es va fer present al principi de la jornada, animant els participants a «créixer» en formació, tal com suggereix l'objectiu pastoral diocesà d'aquest curs. A la trobada també va haver-hi moments per a la pregària inicial, el diàleg amb el ponent i entre els participants, l'assaig de cants, i diverses informacions, entre les quals la revista per a laics *Galilea.153* del Centre de Pastoral Litúrgica, que va ser presentada per la seva directora Maria Àngels Termes.

AGENDA

- ▀ **Admissió als ordes.** El dijous 28 de novembre a les 19 h, al Seminari Conciliar de Barcelona, seran admesos als ordes set seminaristes, tres dels quals de Sant Feliu de Llobregat: Joan Francesc Cortés, Samuel Gutiérrez i Josep Sellarés.
- ▀ **1 diumenge d'Advent a la Catedral.** Diumenge 1 de desembre, a les 19 h, eucaristia presidida pel bisbe Agustí a la Catedral de Sant Llorenç.
- ▀ **Recés d'Advent de la Renovació carismàtica catòlica en l'Esperit.** Diumenge 1 de desembre, a partir de les 9.30 h. Lloc: La Balmesiana (c/ Duran i Bas 9, 08002 Barcelona). Predicador: Mons. Joan-Enric Vives. Obert a tothom. Info: www.renovacio.cat i M. Assumpció (tel. 610 998 206).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- 25. ■ Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Dn 1,1-6.8-20 / Sl: Dn 3,52a-56 / Lc 21,1-4]. Santa Caterina d'Alexandria, vg. i mr., titular del Monestir del Sinaí (s. IX), patrona dels filòsofs.
- 26. ■ Dimarts** [Dn 2,31-45 / Sl: Dn 3,57-61 / Lc 21,5-11]. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. branca benedictina; sant Lleopard de Porto Maurizio, prev. franciscà; sant Joan Berchmans, rel.
- 27. ■ Dimecres** [Dn 5,1-6.13-14.16-17-23-28 / Sl: Dn 3,62-67 / Lc 21,12-19]. Beat Ramon Llull, mr.,

terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

28. ■ Dijous [Dn 6,11-27 / Sl: Dn 3,68-74 / Lc 21,20-28]. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia, prev. franciscà; santa Caterina Labouré, vg. paüla.

29. ■ Divendres [Dn 7,2-14 / Sl: Dn 3,75-81 / Lc 21,29-33]. Sant Sadurní, Serni o Cerní, bisbe de Tolosa de Llenguadoc i mr.; sant Demetri, mr.

30. ■ Dissabte [Rm 10,9-18 / Sl 18 / Mt 4,18-22]. Sant Andreu, apòstol de Betsaida, deixeble del Baptis-

ta i germà de Pere; santa Justina, vg. i mr.

DESEMBRE

1. ■ Diumenge vinent, I d'Advent (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 / Sl 121 / Rm 13,11-14 / Mt 24,37-44]. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Campion i Robert Southwell, prevs., i beats Roger Filock, Robert Middleton i companys, mrs. (jesuïtes); sant Naüm, profeta (s. VII aC); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.

Jesucrist, rei de tot el Món (C)

COMENTARI

Crist és un Rei crucificat

Sembla que a alguns cristians els fa nosa el títol de *Rei* aplicat a Crist tal com fa la litúrgia d'avui. Però només ens cal veure l'evangeli per adonar-nos de quin tipus de reialesa estem parlant. *Els soldats se'n burlaven; li deien: Si ets el rei dels jueus salva't tu mateix. Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: El rei dels jueus.* O sigui que Jesús és un rei crucificat! Molt lluny, per tant, dels honors que hom suposa s'han de donar als reis. El seu Regne tot i començar aquí a la terra arriba a la seva plenitud en l'altra vida. Per això al lladre que li diu: *Jesús, recordeu-vos de mi quan arribeu al vostre Regne. Jesús li respongué: T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al Paradís.* El Regne de Déu en la seva plenitud és el Paradís i ell pot obrir-ne les portes com ho fa amb el lladre. La primera lectura parla de *David* que a la Bíblia és presentat com el rei model, el rei segons el cor de Déu. Però el veritable rei en sentit absolutament superior és Crist. Per això tota la segona lectura és un gran himne a aquest Rei universal, Senyor de l'univers: *El Pare us ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el Regne de la llum. Ell ens alliberà del poder de les tenebres i ens traspasà al regne del seu Fill estimat, en qui tenim el nostre rescat, el perdó dels nostres pecats.* Aquest Regne ja comença aquí; en el moment del nostre baptisme entrem a formar part d'aquest Regne, rebem ja el perdó dels nostres pecats. Pau diu encara: *Déu ha creat totes les coses per ell, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans governs i potestats. És el cap de l'Església, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts.* Crist és Rei perquè ha vençut el pecat i la mort i ens obre a nosaltres les portes del seu Regne etern. Per això ara i aquí hem de treballar per fer present i viu el Regne de Déu amb tots els seus valors, encara que això ens suposi també, de vegades, la crucifixió. Crist és un Rei crucificat.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 5,1-3)

En aquells dies, les tribus d'Israel anaren a trobar David a Hebron i li digueren: «Som família teva, som os del teu os i carn de la teva carn. Ja abans, mentre Saül era el nostre rei, tu conduïes les tropes d'Israel quan anaven a la guerra i quan en tornaven, i el Senyor et digué: «Tu pasturaràs Israel, el meu poble, seràs el seu sobirà». Així, quan els ancians d'Israel anaren a trobar el rei a Hebron, el rei David va fer amb ells un pacte davant el Senyor i l'ungiren rei d'Israel.

▶ Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor.» / Ja han arribat els nostres peus al teu llindar, Jerusalem. R.

És allà que puguen les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia. / Els tribunals del palau de David. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,12-20)

Germans, doneu gràcies al Pare, que us ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el regne de la llum. Ell ens alliberà del poder de les tenebres i ens traspasà al regne del seu Fill estimat, en qui tenim el nostre rescat, el perdó dels nostres pecats. Ell és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 23,35-43)

En aquell temps, les autoritats es reien de Jesús clavat en creu i deien: «Ell, que en salvava d'altres, que se salvi ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit.» Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix.» Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus.» Un dels criminals penjats a la creu també li deia insultant-lo: «No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres.» Però l'altre, renyant-lo, li respongué: «Tu, que estàs sofrint la mateixa pena, tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixíem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal.» I deia: «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne.» Jesús li respongué: «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís.»

▶ Lectura del segundo libro de Samuel (2Sam 5,1-3)

En aquellos días, todas las tribus de Israel se presentaron ante David en Hebrón y le dijeron: «Hueso tuyo y carne tuya somos. Desde hace tiempo, cuando Saül reinaba sobre nosotros, eras tú el que dirigía las salidas y entradas de Israel. Por su parte, el Señor te ha dicho: «Tú pastorearás a mi pueblo Israel, tú serás el jefe de Israel». Los ancianos de Israel vinieron a ver al rey en Hebrón. El rey hizo una alianza con ellos en Hebrón, en presencia del Señor, y ellos le ungieron como rey de Israel.

▶ Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

¡Qué alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor!» / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, / las tribus del Señor, / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,12-20)

Hermanos:

Demos gracias a Dios Padre, que os ha hecho capaces de compartir la herencia del pueblo santo en la luz. Él nos ha sacado del dominio de las tinieblas, y nos ha trasladado al reino del Hijo de su amor, por cuya sangre hemos recibido la redención, el perdón de los pecados. Él es imagen del Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque en él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles. Tronos y Dominaciones, Principados y Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él. Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él y para él quiso reconciliar todas las cosas, las del cielo y las de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 23,35-43)

En aquel tiempo, los magistrados hacían muecas a Jesús diciendo: «A otros ha salvado; que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido». Se burlaban de él también los soldados, que se acercaban y le ofrecían vinagre, diciendo: «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo». Había también por encima de él un letrero: «Este es el rey de los judíos». Uno de los malhechores crucificados lo insultaba diciendo: «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros». Pero el otro, respondiéndole e increpándolo, le decía: «¿Ni siquiera temas tú a Dios, estando en la misma condena? Nosotros, en verdad, lo estamos justamente, porque recibimos el justo pago de lo que hicimos; en cambio, este no ha hecho nada malo». Y decía: «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu reino». Jesús le dijo: «En verdad te digo: hoy estarás conmigo en el paraíso».